

EXPUNERE DE MOTIVE

Secțiunea 1 – Titlul proiectului de act normativ

LEGE privind stabilirea unor măsuri pentru punerea în aplicare a Regulamentului (UE) 2017/1.939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO)

Secțiunea a 2-a

Motivul emiterii actului normativ

1. Descrierea situației actuale

La data de 20 noiembrie 2017 a intrat în vigoare Regulamentul (UE) 2017/1939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO), publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 283 din 31.10. 2017 (*în continuare Regulamentul*), România fiind unul dintre statele membre inițiatore ale acestei forme de cooperare consolidată a statelor membre.

Ca urmare a intrării în vigoare a Regulamentului, autoritățile române, în îndeplinirea obligațiilor asumate prin participare, au inițiat o serie de demersuri legislative și instituționale în vederea facilitării aplicării Regulamentului în plan național și operaționalizării în România a Parchetului European.

Un prim pas în această direcție a fost realizat prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2019 privind unele măsuri pentru aplicarea Regulamentului (UE) 2017/1939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO), publicată în Monitorul Oficial Partea I nr. 137/20.02.2019, act normativ prin care au fost reglementate procedurile interne de desemnare a candidaților pentru funcțiile de procuror european și procuror european delegat și care a stat la baza transmiterii de către România a celor trei nominalizări pentru postul de procuror european din partea României.

Un alt demers necesar pentru asigurarea punerii în aplicare în mod complet și efectiv a actului juridic unional mai sus amintit vizează elaborarea unui alt act normativ complex, care să instituie măsuri de coroborare a dispozițiilor Regulamentului cu normele interne, cum ar fi cele în materie procesual penală ori cele de cooperare internațională în materie penală etc.

În acest sens, în luna iunie 2019, a fost constituit, în cadrul Ministerului Justiției, un grup de lucru interinstituțional, la care au fost invitați să participe reprezentanți ai următoarelor instituții: Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (PÎCCJ), Direcția Națională Anticorupție (DNA), Direcția de Investigare a Infrajecțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (DHCOT), Consiliul Superior al Magistraturii (CSM), Departamentul pentru Luptă Antifraudă (DLAF).

Grupul de lucru sus-menționat a analizat, din perspectiva legislativă, dar și instituțională, națională și europeană, textele din Regulament, în vederea identificării măsurilor legislative necesare menite să asigure aplicarea Regulamentului în România.

În cadrul analizei efectuate, textele din Regulament au fost grupate pe problematici, rezultând trei mari domenii asupra cărora au avut loc analize aprofundate, și anume:

a. aspecte privind statutul și salarizarea procurorilor europeni delegați;

b. norme de procedură – inclusiv din perspectivă internațională;

c. aspecte privind protecția datelor cu caracter personal.

Preocupări similare s-au manifestat și la nivelul organelor judiciare. De altfel, în cadrul proiectului „*Promovarea protecției intereselor financiare ale UE prin susținerea acțiunilor statelor membre și instituțiilor europene în tranziția către Parchetul European*”, co-finanțat de Comisia Europeană în cadrul Programului HERCULE III, Direcția Națională Anticorupție a coordonat elaborarea Studiului cu privire la analiza și interpretarea dispozițiilor Regulamentului (UE) 2017/1939 în vederea operaționalizării în România a Parchetului European, materialul fiind avut în vedere în cadrul dezbaterilor grupului de lucru sus-menționat. Studiul în discuție este disponibil la următoarea adresă: <http://www.pna.ro/obiect2.jsp?id=398>.

În urma analizei Regulamentului în cadrul grupului de lucru, a rezultat atât necesitatea unor intervenții legislative de sine stătătoare, cât și de completare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, dar și de modificare a unor legi speciale care privesc autoritățile cu competențe în gestionarea fondurilor europene, toate grupate în cadrul prezentului proiect de lege. În ceea ce privește problematica protecției datelor cu caracter personal, nu a rezultat din analiză necesitatea efectuării de reglementări distincte, fiind suficiente cele existente în prezent în această materie.

Reamintind că Regulamentele Uniunii Europene sunt de directă și imediată aplicare, precizăm că, în unele cazuri, au fost necesare măsuri naționale suplimentare pentru asigurarea aplicării lor directe. Menționăm, *exempli gratia*, Legea nr. 190/2018 privind măsuri de punere în aplicare a Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE, Legea nr. 210/2017 privind stabilirea unor măsuri de punere în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții.

	<p>Totodată, învederăm că toate statele membre participante la forma de cooperare consolidată au derulat demersuri de ordin legislativ pentru asigurarea aplicării în plan intern a Regulamentului. Cu titlu de exemplu, menționăm Portugalia și Slovenia, ambele state adoptând încă din cursul anului 2019 legi de implementare a Regulamentului în ordinea juridică internă, respectiva Franța, Germania, state cu proiecte de acte normative aflate în faze avansate de promovare.</p> <p>De altfel, și dispozițiile art. 117 din Regulament impun în sarcina statelor membre atât desemnarea autorităților competente pentru punerea în aplicare a acestuia, cât și asigurarea informării cu privire la dispozițiile naționale în materie de drept penal aplicabile în materie.</p>
<p>1¹. În cazul proiectelor de acte normative care transpun legislație comunitară sau creează cadrul pentru aplicarea directă a acesteia, se vor specifica doar actele comunitare în cauză, însoțite de elementele de identificare ale acestora.</p>	<p>Regulamentul (UE) 2017/1939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO).</p>
<p>2. Schimbări preconizate</p>	<p>Proiectul de act normativ propune instituirea unor măsuri legislative, care, alături de cele instituite deja prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2019, sunt destinate să asigure punerea completă în aplicare a Regulamentului, fiind structurat după cum urmează:</p> <ul style="list-style-type: none"> • CAPITOLUL I - Dispoziții generale; • CAPITOLUL II - Dispoziții privind procedura judiciară; • CAPITOLUL III - Dispoziții pentru facilitarea cooperării judiciare în materie penală; • CAPITOLUL IV - Dispoziții privind organizarea activității Parchetului European în România; • CAPITOLUL V - Dispoziții de modificare și completare a unor prevederi ale Codului de procedură penală; • CAPITOLUL VI - Dispoziții privind competența instanțelor de judecată; • CAPITOLUL VII – Dispoziții privind organele de aplicare a legii; • CAPITOLUL VIII - Dispoziții de modificare și completare a unor legi speciale; • CAPITOLUL IX - Dispoziții finale și tranzitorii. <p>Capitolul I - Dispoziții generale</p> <p>Textul art. 3 din proiect asigură aplicarea art. 117 din Regulament, care instituie în sarcina statelor membre obligația de a notifica către Consiliu, Comisie și procurorul șef european: lista autorităților naționale având competențe în aplicarea Regulamentului, precum și lista infracțiunilor grave la care se</p>

restrâng măsurile de investigare prevăzute la art. 30 alin. (1) lit. e și f din Regulament.

În numeroase articole din Regulamentul EPPO (un număr de 29 de articole) se face referire la autoritățile naționale competente. Analizând textele respective, rezultă că sunt mai multe categorii de autorități competente, în funcție de ipoteza avută în vedere de fiecare text din Regulament.

De aceea, este necesar ca legea internă să identifice autoritatea națională care să identifice și să comunice competența aferentă potrivit fiecărui articol specific al Regulamentului care conține această noțiune. Fiind mai multe categorii de autorități, cu competențe specifice și distincte în funcție de fiecare articol din Regulament, se impune ca notificarea să fie efectuată de autoritățile române, prin Ministerul Justiției, după consultarea Procurorului General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a autorităților competente, potrivit Regulamentului EPPO.

Aceleași considerente sunt valabile și în cazul listei infracțiunilor grave la care se restrâng măsurile de investigare prevăzute la art. 30 alin. (1) lit. e și f din Regulament.

Astfel, art. 3 din proiect are următorul cuprins:

„Ministerul Justiției efectuează notificările prevăzute în art. 117 din Regulamentul EPPO, după consultarea Procurorului General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a celorlalte autorități competente, potrivit Regulamentului EPPO.”

Capitolul II - Dispoziții privind procedura judiciară

Textul art. 4 din proiect își propune, în alineatul 1, să precizeze statutul procurorului european delegat, respectiv, al procurorului european prin raportare la normele naționale privind procurorul și organul de urmărire penală.

Astfel, conform art. 13 alin. (1) teza I din Regulamentul EPPO „Procurorii europeni delegați acționează în numele EPPO în statele lor membre respective și au aceleași competențe ca procurorii naționali în ceea ce privește investigațiile, urmărirea penală și trimiterea în judecată, în completarea și sub rezerva competențelor și statutului specific conferite acestora și în condițiile prevăzute de prezentul regulament”.

Conform Regulamentului, procurorii europeni delegați, deși își desfășoară activitatea pentru Parchetul European, în calitate de consultanți speciali, rămân procurori naționali. Totodată, investigațiile se desfășoară în cea mai mare măsură conform dreptului român, Regulamentul EPPO prevăzând doar principiile de bază ale activității Parchetului European și necontinând referiri specifice cu privire la instituțiile de bază ale fazei de urmărire penală.

Pentru a evita orice neajunsuri privind o eventuală situație de incompatibilitate a procurorului european delegat derivând din

faptul că aceștia își desfășoară activitatea pentru și sunt remunerați de Parchetul European, s-a propus textul alin. (1) al art. 4, care asimilează, echivalând pozițiile, procurorul european delegat cu un procuror național.

În ce privește procurorii europeni, aceștia sunt angajați ai Pachetului European, fiind eliberați din funcția de procuror sau judecător național, pe durata exercitării mandatului la Parchetul European, conform art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2019. Cu toate acestea, conform art. 28 alin. (4) din Regulamentul EPPO, aceștia au dreptul ca, în situații excepționale, să desfășoare personal investigația. Totodată, conform art. 28 alin. (4) teza a doua din Regulament, statele membre asigură faptul că procurorul european are, în esență, aceleași drepturi și competențe ca cele ale unui procuror european delegat, în conformitate cu Regulamentul și cu dreptul intern. În acest context, textul art. 4 alin. (1) din proiect își propune să asigure aplicarea art. 28 alin. (4) din Regulamentul EPPO și corelarea acestuia cu dispozițiile art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2019. Textul este necesar și din perspectiva evitării oricăror potențiale interpretări diferite sau contestări cu privire la valabilitatea actelor întocmite de un procuror european, în condițiile art. 28 alin. (4) din Regulament.

Astfel, s-a propus textul alin. (1) al art. 4 având următorul cuprins:

„Art. 4. – (1) Ori de câte ori legislația națională face referire la procuror sau la organul de urmărire penală, referirea se consideră a fi făcută și la procurorul european delegat, precum și, după caz, la procurorul european, dacă prin aceasta se asigură îndeplinirea competențelor ce le revin în temeiul Regulamentului EPPO.”

Art. 4 alin. (2) din proiect asigură corelarea art. 12 alin. (4) și art. 10 din Regulament cu art. 304 alin. (2) din Codul de procedură penală. Astfel, textul propus are următorul cuprins:

„Art. 4. – (...)

(2) Ori de câte ori legislația națională face referire la procurorul ierarhic superior, referirea se consideră a fi făcută, după caz, la procurorul european, respectiv la camera permanentă a Parchetului European, pentru cauzele de competența Parchetului European.”

Se are în vedere în acest fel ca, în ce privește examinarea actelor întocmite de procuror de către procurorul ierarhic superior, conform procedurii interne, în cazul investigațiilor de competența Parchetului European, aceasta să revină procurorului european, sau, după caz, camerei permanente, ultima având rol decizional cu privire la anchetă și trimiterea în judecată.

Art. 4 alin. (3) din proiect asigură aplicarea art. 12 alin. (1) din Regulament, care reglementează înlocuirea procurorului european însărcinat cu supravegherea când este temporar absent sau

indisponibil din alte motive și este menit să clarifice statutul înlocuitorului acestuia.

Astfel, textul alineatului (3) al art. 4 din proiect este prezentat în următoarea formă:

„Art. 4 – (...)

(3) *Înlocuitorul procurorului european desemnat în acest sens în aplicarea art. 12 alin. (1) din Regulamentul EPPO este asimilat procurorului european din partea României pe durata și în limitele exercitării competențelor specifice.*”

Art. 5 și art. 6 din proiect asigură aplicarea art. 24 din Regulament care instituie obligația de informare a Parchetului European, de către autoritățile naționale competente din statele membre, în cazul sesizării unor elemente privind o infracțiune care ar putea cădea în competența Parchetului European, dar și a prevederilor art. 27 alin. (7) din Regulament privind informarea Parchetului European în cursul procedurii, atunci când apar fapte noi ce ar putea oferi Parchetului European motive de a reveni asupra deciziei de a nu își exercita competența.

Astfel, conform art. 24 alin. (1) din Regulament, autoritățile din statele membre competente în temeiul dreptului național aplicabil denunță fără întârziere la EPPO orice comportament infracțional pentru care acesta ar putea să își exercite competența.

Art. 24 alin. (2) și (3) din Regulament instituie obligația de informare a Parchetului European în situația în care o investigație este în curs. Având în vedere faptul că potrivit Codului de procedură penală procurorul este titularul acțiunii penale, revine acestuia din urmă obligația de informare, potrivit art. 6 din proiect.

Totodată, conform art. 27 alin. (7) din Regulament, în orice moment în cursul procedurii, autoritățile naționale informează Parchetul European cu privire la orice noi fapte noi ce ar putea oferi Parchetului European motive de a reveni asupra deciziei de a nu își exercita competența.

În paragrafele (48) și (49) ale preambulului Regulamentului este evidențiată necesitatea ca autoritățile naționale să informeze fără întârziere Parchetul European nu numai cu privire la infracțiuni de competența sa, dar și cu privire la ”orice comportament care ar putea constitui o infracțiune care ține de competența EPPO”. Așa cum se precizează mai departe în paragraful (53) din preambul, Regulamentul are în vedere o interpretare *lato sensu* a obligației de raportare a autorităților naționale, astfel încât să fie aduse la cunoștința Parchetului European și ”cazuri în care evaluarea anumitor criterii nu este posibilă imediat (de exemplu, nivelul daunelor sau pedeapsa aplicabilă)”.

Textele sunt necesare pentru o corectă conformare a autorităților judiciare cu obligațiile ce le revin potrivit Regulamentului, astfel încât cooperarea cu Parchetul European să fie operațională și eficace.

Menționăm că informarea Parchetului European se face prin adresă, fiind o corespondență administrativă.

Textul art. 5 și 6 din proiect sunt prezentate în următoarea formă:

„Art. 5. - În cazul în care autoritățile naționale competente, primind o sesizare sau din oficiu, constată elemente privind o infracțiune care atrage sau ar putea atrage competența Parchetului European, sesizează Parchetul European.

Art. 6. - (1) În cazul în care procurorul, în cursul urmăririi penale, constată elemente privind o infracțiune pentru care Parchetul European ar putea să își exercite competența sau descoperă împrejurări care determină atragerea competenței Parchetului European, informează despre aceasta, de îndată, Parchetul European, prin adresă, oferind, totodată, oricare alte informații solicitate ulterior de Parchetul European în vederea stabilirii competenței.

(2) Informarea prevăzută la alin.(1) va cuprinde toate elementele relevante ale cauzei, incluzând cel puțin descrierea faptelor cercetate, valoarea prejudiciului produs sau care s-ar fi putut produce, identitatea persoanelor care ar fi putut participa la săvârșirea faptei, identitatea victimelor, date privind infracțiuni legate în mod indisolubil, stadiul cercetărilor, indicarea probelor administrate, elemente transfrontaliere, argumente pentru a concluziona că Parchetul European este mai bine poziționat pentru a efectua urmărirea penală în sensul art. 25 alin. (4) din Regulamentul (UE) 2017/1939, după caz.

(3) În situația în care Parchetul European solicită informații suplimentare sau accesul la dosar în vederea exercitării dreptului de evocare, acestea îi sunt puse la dispoziție de îndată.

(4) După transmiterea informării și până la comunicarea deciziei Parchetului European sau până la expirarea unui termen de 10 zile, organul de urmărire penală va efectua doar actele urgente. ”

În mod similar și pentru rațiunile prezentate mai sus, proiectul cuprinde o prevedere distinctă privind sesizarea Parchetului European de către organele administrative, în capitolul dedicat acestora – Capitolul VII, art. 20.

Art. 7 din proiect reglementează modalitatea de transmitere a dosarului de la organele judiciare române la Parchetul European, în cazul în care acesta decide să își exercite competența/își exercită dreptul de evocare. Modalitatea de transmitere prevăzută de proiect este ordonanța procurorului, care nu poate fi contestată.

Fiind în prezența unui caz special de desesizare, diferit ca natură juridică de instituția declinării de competență sau a trimiterii la organul competent, era necesar un text normativ care să poată fi invocat în ordonanța procurorului național de desesizare și pentru închiderea poziției în registrul de evidență a cauzelor penale. Textul asigură aplicarea art. 26 și 27 din Regulament, dar și

aplicarea corespunzătoare a normelor Codului de procedură penală.

Textul art. 7 din proiect are următorul conținut:

„Art. 7. – (1) În cazul în care Parchetul European își exercită dreptul de evocare, procurorul transmite cauza către Parchetul European, întocmind, totodată, o ordonanță în acest sens.

(2) Ordonanța cuprinde mențiunile prevăzute de art. 286 alin. (2) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală cu modificările și completările ulterioare și nu poate face obiectul unei plângeri în temeiul art.336 și următoarelor din Codul de procedură penală.”

Art. 8 din proiect reglementează procedura de urmat în cazul în care Parchetul European decide să evoce cauza, în acest caz organul de urmărire penală transferând dosarul către Parchetul European și informând corespunzător părțile cauzei, subiecții procesuali principali, precum și persoana care a făcut sesizarea, cu excepția cazului în care consultarea dosarului este restricționată motivat, potrivit legii.

Această reglementare era necesară având în vedere că legea procesual penală română nu prevede obligația de informare a părților din cauză în cazul transferului dosarului de la un organ de urmărire penală la altul, iar Regulamentul impune o astfel de informare. De exemplu, art. 34 alin. (8) din Regulament prevede obligația de informare a persoanelor suspecte sau acuzate și a victimele infracțiunilor în cazul transferului cauzei la autoritățile naționale. Tot astfel, art. 39 alin. (4) din Regulament impune obligația Parchetului European de a informa persoanele suspecte sau acuzate și a victimele infracțiunilor cu privire la închiderea cazului.

Pe de altă parte, Regulamentul trebuie corelat cu dispozițiile art. 94 și art. 145 din Codul de procedură penală care prevăd anumite cazuri în care informarea părților sau consultarea dosarului poate fi restricționată, în vederea bunei desfășurări a urmăririi penale.

Textul art. 8 din proiect are următorul conținut:

Art. 8. – În cazul transmiterii cauzei către Parchetul European, potrivit art. 7, procurorul informează în scris despre aceasta părțile din dosar, subiecții procesuali principali, precum și persoana care a făcut sesizarea, dacă este cazul, cu excepția situației în care consultarea dosarului este restricționată motivat, potrivit legii.

Art. 9 din proiect reglementează soarta probelor administrate și a actelor efectuate în cauză în situația în care Parchetul European decide să nu își mai exercite competența și transferă dosarul autorităților române, în sensul că acestea rămân câștigate cauzei. Această reglementare care validează expres actele întocmite în dosar până la desesizare era necesară pentru a se evita eventualele critici privind o posibilă nulitate a acestora.

Textul art. 9 din proiect are următorul conținut:

„Art. 9. – (1) În cazul în care Parchetul European decide să nu își mai exercite competența, organul de urmărire penală național care a transmis anterior dosarul către Parchetul European continuă urmărirea penală în cauză, prin preluarea acesteia de la Parchetul European sau sesizează parchetul competent, după caz.

(2) Probele administrate, actele îndeplinite și măsurile dispuse până la preluarea cauzei de către organul de urmărire penală prevăzut la alin. (1), cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la data îndeplinirii lor, se mențin.”

Art. 10 alin. (1) din proiect asigură corelarea Regulamentului EPPO cu dispozițiile art. 58 și art. 294 din Codul de procedură penală privind trimiterea cauzei la organul competent și cu art. 15 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.

Art. 10 alin. (2) din proiect asigură corelarea cu Regulamentul a dispozițiilor Codului de procedură penală privind durata rezonabilă a procedurilor judiciare. Observând că Regulamentul conține foarte puține norme de procedură, procedura aplicabilă fiind cea din dreptul național, s-a considerat necesar ca aceasta să fie adaptată în mod corespunzător la specificul Parchetului European.

Textul art. 10 din proiect are următorul conținut:

Art. 10. – (1) Pe durata soluționării cauzei de către Parchetul European, orice cerere ce ține de soluționarea cauzei transmisă organelor judiciare române va fi înaintată, de îndată, Parchetului European, spre competență soluționare.

(2) Durata în care dosarul cauzei se află la Parchetul European se include în durata rezonabilă a procesului penal.

Art. 11 din proiect cuprinde o normă cu caracter general, completatoare, în sensul că dispozițiile din Codul de procedură penală sau alte prevederi legale naționale vor completa normele Regulamentului în ceea ce privește derularea procedurilor judiciare penale.

Textul art. 11 din proiect are următorul conținut:

Art. 11. Dispozițiile prezentului capitol se completează cu prevederile Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare sau ale altor prevederi legale naționale.

CAPITOLUL III - Dispoziții pentru facilitarea cooperării judiciare în materie penală

Textele privind cooperarea judiciară în materie penală sunt menite, pe de o parte, să îndeplinească obligația care revine României, ca stat participant la această formă de cooperare consolidată, în temeiul art. 104 alin. (4) din Regulamentul EPPO, de a recunoaște și, după caz, notifica Parchetul European ca autoritate judiciară competentă în aplicarea unor convenții multilaterale în domeniul asistenței judiciare în materie penală (astfel, prin prezentul proiect se consacră expres faptul că

Parchetul European este autoritate judiciară în sensul art. 2 lit. d) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, cu modificările și completările ulterioare, republicată), și pe de altă parte, să consemneze faptul că, în aplicarea art. 31 și art. 32 din Regulamentul EPPO, procurorii europeni delegați în România / Parchetul European aplică dispozițiile corespunzătoare din Legea nr. 302/2004 și din Codul de procedură penală, precum și instrumentele juridice internaționale și ale Uniunii Europene aplicabile pe teritoriul României, în măsura în care Regulamentul EPPO nu prevede altfel și pot sesiza autoritățile române competente potrivit dispozițiilor legale relevante în materia mandatului european de arestare, respectiv, extrădării.

CAPITOLUL IV - Dispoziții privind organizarea activității Parchetului European în România

Capitolul IV este dedicat, în principal, reglementării structurii suport a Parchetului European în România și conține, în esență, norme privind salarizarea, aparatul de lucru, norme privind desfășurarea activității.

Conform art. 5 alin. (6) din Regulament, autoritățile naționale competente asistă și sprijină în mod activ investigațiile și urmărirea penale desfășurate de Parchetul European. De asemenea, conform art. 96 alin. (6) din Regulament, resursele funcționării procurorilor europeni delegați în statul național trebuie asigurate de acesta, ceea ce implică: grefieri, personal administrativ și logistică necesară. Totodată, condițiile generale de muncă și mediul de lucru ale procurorilor europeni delegați intră în responsabilitatea autorităților judiciare naționale competente.

De asemenea, în paragraful (69) al preambulului Regulamentului se arată că „EPPO ar trebui să se bazeze pe autoritățile naționale, inclusiv autoritățile polițienești, în special pentru executarea măsurilor coercitive”.

Regulamentul EPPO nu conține referiri la modul în care ar trebui organizată activitatea de asistență și sprijin pentru Parchetul European din partea autorităților statelor ce participă la cooperarea consolidată, lăsând, prin urmare, în sarcina statelor membre să se organizeze, cum apreciază, prin raportare la specificul sistemelor lor de drept.

Pentru aceste considerente, proiectul propune un articol distinct, art.15, care să precizeze fără echivoc faptul că activitatea desfășurată de Parchetul European în România beneficiază de sprijinul activ al tuturor autorităților naționale competente potrivit Regulamentului EPPO, în special al organelor de cercetare penală ale poliției judiciare din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, Departamentului pentru lupta antifraudă, Agenției Naționale de Administrare Fiscală, autorităților de gestionare a fondurilor europene și altor instituții cu atribuții în protecția intereselor

financiare ale Uniunii Europene în România; Ministerului Justiției, Ministerului Finanțelor Publice etc.

În urma analizării în cadrul grupului de lucru a posibilelor variante de organizare a sprijinului necesar desfășurării în concret a activității Parchetului European în România, s-a concluzionat ca fiind necesară și crearea unei structurii de sprijin în acest sens.

Astfel, prin proiect se propune înființarea în cadrul Direcției Naționale Anticorupție (DNA) a Structurii de sprijin a procurorilor europeni delegați în România, compusă din personal auxiliar de specialitate condus de un greșier-șef, care să funcționeze cu un număr maxim de 20 posturi, din care 5 posturi de ofițeri și agenți de poliție judiciară, 8 posturi de specialiști, 5 posturi de greșieri și 2 posturi de șoferi.

Cele 20 de posturi necesare funcționării Structurii de sprijin vor fi asigurate după cum urmează:

- 5 posturi de specialiști sunt deja prevăzute în schema de personal a DNA și sunt vacante;
- 5 posturi de ofițeri și agenți de poliție vor fi asigurate din posturile vacante de ofițeri și agenți de poliție din schema de personal a DIICOT;
- 3 posturi de specialiști vor fi asigurate din posturile vacante de specialiști din schema de personal a PÎCCJ;
- 5 posturi de personal auxiliar de specialitate și 2 posturi de personal conex vor fi asigurate prin transformarea și redistribuirea a 7 posturi vacante de specialiști din schema de personal a PÎCCJ.

Numărul maxim de posturi al Direcției Naționale Anticorupție se va suplimenta cu 15 posturi din care 3 posturi de specialiști, 5 posturi de ofițeri și agenți de poliție judiciară, 5 posturi de personal auxiliar de specialitate și 2 posturi de personal conex, cu încadrarea în numărul total de posturi aprobat Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Totodată, în scopul asigurării posturilor necesare Structurii de sprijin, numărul de posturi al DIICOT se diminuează cu 5 posturi de ofițeri și agenți de poliție judiciară.

Numărul maxim de posturi al Structurii de sprijin va putea fi suplimentat, ulterior, prin hotărâre a Guvernului, în funcție de nevoile concrete în desfășurarea activității procurorilor europeni delegați în România.

Astfel, textul art. 16 din proiect are următorul conținut:

Art. 16. - (1) În aplicarea Regulamentului EPPO, în cadrul Direcției Naționale Anticorupție se înființează Structura de sprijin a procurorilor europeni delegați în România, care funcționează cu un număr maxim de 20 posturi, dintre care 5 posturi de ofițeri și agenți de poliție judiciară, 8 posturi de specialiști, 5 posturi de greșieri și 2 posturi de șoferi.

(2) În vederea asigurării numărului de posturi menționat la alin. (1), numărul maxim de posturi al Direcției Naționale Anticorupție se suplimentează cu 15 posturi, din care 3 posturi de

specialiști, 5 posturi de ofițeri și agenți de poliție judiciară, 5 posturi de personal auxiliar de specialitate și 2 posturi de personal conex, cu încadrarea în numărul total de posturi aprobat Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(3) În vederea asigurării numărului de posturi menționat la alin. (1), numărul de posturi al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism se diminuează cu 5 posturi de ofițeri și agenți de poliție judiciară.

(4) Numărul maxim de posturi al Structurii de sprijin poate fi suplimentat, ulterior, prin hotărâre a Guvernului, în funcție de nevoile concrete în desfășurarea activității procurorilor europeni delegați în România.

(5) Procurorii europeni delegați beneficiază de sprijinul Structurii prevăzute la alin. (1) pe durata desfășurării activității lor în cadrul Parchetului European.

(6) Procurorii europeni delegați rămân în structura de posturi și de personal a parchetului de unde provin, dar își desfășoară efectiv activitatea în cadrul Structurii de sprijin prevăzute la alin. (1). La data încetării activității ca procuror european delegat, procurorul revine efectiv la parchetul de unde provine.

(7) Ofițerii și agenții de poliție judiciară din cadrul Structurii își desfășoară activitatea sub directa conducere, supraveghere și control al procurorului european delegat. Dispozițiile procurorilor europeni delegați sunt obligatorii pentru ofițerii și agenții de poliție judiciară prevăzuți la alin. (1), precum și pentru ofițerii și agenții de poliție judiciară care își desfășoară activitatea în cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

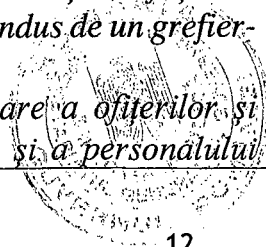
(8) Ofițerilor și agenților de poliție judiciară care își desfășoară activitatea în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, pe baza dispozițiilor procurorilor europeni delegați, nu li se modifică raporturile de serviciu și li se mențin drepturile și obligațiile prevăzute de lege pentru această categorie de personal și avute până la data desfășurării activității pentru procurorii europeni delegați.

(9) Pe durata desfășurării activității pentru procurorii europeni delegați, specialiștii prevăzuți la alin. (1) își desfășoară activitatea sub directa conducere, supraveghere și control nemijlocit al procurorilor europeni delegați.

(10) Rapoartele de constatare întocmite din dispoziția scrisă a procurorilor europeni delegați, precum și procesele-verbale de efectuare a percheziției informatice întocmite de către specialiștii prevăzuți la alin. (1) constituie mijloace de probă, în condițiile Codului de procedură penală.

(11) Personalul auxiliar de specialitate care își desfășoară activitatea în cadrul Structurii de sprijin este condus de un grefier-șef.

(12) Modalitățile și procedura de desemnare a ofițerilor și agenților de poliție judiciară, a specialiștilor și a personalului

auxiliar de specialitate de specialitate din cadrul Structurii de sprijin sunt cele prevăzute de lege pentru aceleași categorii de personal din cadrul Direcției Naționale Anticorupție. Procedurile de ocupare a acestor posturi se vor realiza cu cel puțin 30 de zile anterior operaționalizării Structurii de sprijin.

Procurorii europeni delegați rămân încadrați pe schema de personal a parchetului de unde provin, urmând a-și desfășura efectiv activitatea în cadrul Structurii de sprijin creată în cadrul DNA. La expirarea mandatului de procuror european delegat, aceștia revin la parchetul de unde provin, redobândindu-și drepturile salariale avute anterior sau pe cele dobândite ca urmare a promovării în timpul desfășurării activității ca procurori europeni delegați.

Procurorii europeni delegați sunt remunerați, potrivit Regulamentului EPPO, de către Parchetul European pe durata desfășurării activității în această calitate, cu mențiunea că drepturile salariale ale procurorului european delegat nu pot fi mai mici decât cele la care are dreptul ca procuror național, inclusiv cele obținute urmare promovării în grad profesional, diferența urmând a fi asigurată, de asemenea, de către Parchetul European.

Contribuțiile de asigurări sociale și asigurări sociale de sănătate vor fi plătite de statul român la nivelul remunerației primite de procurorul european delegat din partea Parchetului European.

Celelalte drepturi de care beneficiază sau ar putea beneficia procurorul european delegat în calitate de procuror național, cu excepția salariului, se acordă și se plătesc de parchetul de la care provine procurorul.

Structura de resurse umane a parchetului de unde provine procurorul european delegat va asigura efectuarea demersurilor specifice atât pentru asigurarea plății în țară a contribuțiilor sociale obligatorii, cât și pentru asigurarea de către Parchetul European a remunerației cel puțin la nivelul celei primite ca procuror național, prin transmiterea tuturor informațiilor necesare în acest scop către Parchetul European, demers necesar a se efectua pe toată durata desfășurării activității în această calitate.

În ce privește ofițerii și agenții de poliție judiciară care vor sprijini în activitate procurorii europeni delegați, care își desfășoară activitatea în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, acestora nu li se modifică raporturile de serviciu și își mențin drepturile și obligațiile prevăzute de lege pentru această categorie de personal și avute până la data desfășurării activității pentru procurorii europeni delegați.

Totodată, având în vedere faptul că, potrivit Regulamentului EPPO, procurorii europeni delegați au dreptul de a dispune sau de a solicita în cadrul investigațiilor măsuri speciale de investigație, s-a prevăzut prin proiect că rapoartele de constatare întocmite din dispoziția scrisă a procurorilor europeni delegați, precum și procesele-verbale de efectuare a percheziției informatice întocmite

de către specialiștii care le asigură suportul constituie mijloace de probă, în condițiile Codului de procedură penală.

Astfel, textul art. 17 din proiect are următorul conținut:

„Art. 17 - (1) Procurorii europeni delegați, pe durata desfășurării activității în această calitate, sunt salariați de Parchetul European, potrivit Regulamentului EPPO, drepturile salariale neputând fi mai mici decât cele la care au dreptul în țară, inclusiv cele obținute urmare promovării în grad profesional.

(2) Procurorii europeni delegați care provin de la alte parchete decât cele din București și care nu au domiciliul/reședința în București beneficiază de decontarea chiriei sau a transportului, în condițiile art. 23 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, cu modificările și completările ulterioare, precum și de dreptul prevăzut la art. 13 alin. (1) lit. c) din aceeași ordonanță, dacă drepturi similare nu se acordă și de Parchetul European.

(3) De la data încetării calității de procuror european delegat, procurorii care au activat ca procurori europeni delegați își redobândesc drepturile salariale avute anterior sau pe cele dobândite ca urmare a promovării, în condițiile legii, în timpul desfășurării activității ca procurori europeni delegați.

(4) Parchetul de unde provine procurorul european delegat asigură în continuare plata celorlalte drepturi bănești ale acestuia, cu excepția celor prevăzute la alin. (1), iar structura de resurse umane a acestui parchet transmite Parchetului European toate informațiile necesare salarizării acestuia.

(5) În aplicarea art. 5 alin. (2) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 8/2019 privind unele măsuri pentru aplicarea Regulamentului (UE) 2017/1939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO), structura de resurse umane a parchetului de unde provine procurorul european delegat asigură efectuarea demersurilor specifice privind plata, de către statul român, a contribuțiilor de asigurări sociale și asigurări sociale de sănătate corespunzătoare sumelor primite de procurorul european delegat cu titlu de remunerație din partea Parchetului European.”

(6). Dotările și fondurile necesare desfășurării activității Structurii de sprijin se asigură prin bugetul Direcției Naționale Anticorupție.

CAPITOLUL V - Dispoziții de modificare și completare a unor prevederi ale Codului de procedură penală

O primă modificare vizează normele din materia competenței instanțelor de judecată pentru a include și cauzele investigate de Parchetul European.

Conform art. 42 din Regulament, actele de procedură ale EPPO care sunt destinate să producă efecte juridice față de terți fac

obiectul controlului de către instanțele naționale competente, în conformitate cu cerințele și procedurile prevăzute în dreptul intern. Art. 42 se referă la „instanțele naționale competente”, dar revine statului membru să stabilească anume care instanțe sunt competente într-un caz concret.

De lege lata, infracțiunile împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene, așa cum au fost ele introduse în Legea nr. 78/2000 ca urmare a aplicării Convenției PIF (Convenția elaborată în temeiul K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 1995), respectiv cum sunt propuse pentru transpunerea Directivei PIF - Directiva (UE) 2017/1371, aflate fiind în competența de urmărire penală a DNA, sunt judecate de tribunale, cu excepția infracțiunilor care, datorită competenței după calitatea persoanei, sunt de competența unor instanțe superioare. Infracțiunile de corupție de nivel înalt (conform criteriilor stabilite de art. 13 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție), precum și infracțiunile de corupție și cele de spălare a banilor conexe celor împotriva intereselor financiare ale UE, fiind subiect al urmăririi penale a DNA, sunt de asemenea de competența tribunalului, cu precizarea făcută mai sus. Infracțiunile de spălare de bani, de evaziune fiscală, în care se încadrează și cele vizând fraudă la TVA, și deturnarea de fonduri sunt tot de competența tribunalului (conform art. 36 alin. 1 lit. c¹) și a) Cod procedură penală), independent de organul de urmărire penală care are competența să le investigheze.

În cazul infracțiunilor pentru care Codul de procedură penală stabilește competența materială a instanțelor după tipul infracțiunii, cum este situația în care competența tribunalului este stabilită conform art. 35 alin. (1) lit. a) și c¹, în mod firesc, un rechizitoriu vizând aceste infracțiuni, chiar dacă este întocmit de Parchetul European, va fi înaintat tribunalului, fără să mai fie nevoie de o dispoziție suplimentară.

Însă, în cazul în care competența instanței de judecată este determinată de cea a organului de urmărire penală, cum este situația în care competența tribunalului este prevăzută de art. 35 alin. (1) lit. c) care trimite la urmărirea penală efectuată de DNA, acest text poate constitui un obstacol procedural în calea sesizării de către Parchetul European a unui tribunal în cazul unei infracțiuni prevăzute, de exemplu, de art. 18¹ din Legea nr. 78/2000. Prin urmare, în acest caz, se impunea o intervenție legislativă pentru a include infracțiunile cu privire la care urmărirea penală a fost efectuată de Parchetul European printre cele care determină competența de judecată în primă instanță a tribunalului.

Astfel, prin art. 18 pct. 1 din proiect se propune completarea art. 36 alin. (1) din Codul de procedură penală care instituie competența tribunalului cu o nouă literă, respectiv litera c² care

prevede infracțiunile cu privire la care urmărirea penală a fost efectuată de către Parchetul European.

Art. 18 pct. 1 din proiect are următorul conținut:

1. *La alin. (1) al art. 36, după litera c¹) se introduce o nouă literă, c²), cu următorul cuprins :*

"c²) infracțiunile cu privire la care urmărirea penală a fost efectuată de către Parchetul European, potrivit Regulamentului (UE) 2017/1.939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO);"

O altă intervenție vizează normele din materia măsurilor asigurătorii și cheltuielilor judiciare și este motivată de eficientizarea activității de urmărire penală și judecată la nivel național și, prin aceasta, de asigurarea unui cadru procesual-penal corespunzător desfășurării activității Parchetului European în România.

În practică, au mai fost semnalate cazuri în care Agenția Națională de Administrare a Bunurilor Indisponibilizate (ANABI) a fost sesizată cu cereri de valorificare a unor bunuri indisponibilizate de peste 5 ani, care nu mai prezentau valoare, bunurile devenind în timp nevandabile, iar costurile de administrare depășind valoarea bunurilor.

Pentru a spori eficiența măsurilor aflate la dispoziția ANABI, era necesară reglementarea verificării din oficiu dacă o măsură asiguratorie generează prejudicii sau costuri disproporționate. Astfel, cheltuielile ocazionate de depozitarea bunurilor în spații, proprietatea unor terți de bună credință având calitatea de custode ai bunurilor, precum și cheltuielile ocazionate de exercitarea atribuțiilor ANABI, avansate din bugetul instituției ar putea fi disproporționate prin raportare la finalitatea urmărită în cadrul laturii civile a procesului penal, respectiv repararea prejudiciului, măsura dovedindu-se a fi ineficientă.

În plus, lipsa unei prevederi legislative exprese care să impună organelor judiciare verificarea temeiurilor care au determinat luarea măsurii asigurătorii sau dacă au apărut temeuri noi, care să justifice menținerea acestei măsuri, respectiv ridicarea măsurii dispuse a fost evidențiată de către procurori și judecători cu ocazia consultării acestora cu privire la consolidarea și eficientizarea sistemului național de recuperare a creanțelor provenite din infracțiuni.

Prin art. 18 pct. 2 din prezentul proiect se propune introducerea unui nou articol în Codul de procedură penală, respectiv art. 250², care să constituie temei expres pentru verificarea periodică a măsurii asigurătorii a sechestrului și care are următorul cuprins:

„Art. 250² Verificarea măsurii asigurătorii

În tot cursul procesului penal, procurorul, judecătorul de cameră preliminară sau, după caz, instanța de judecată verifică periodic, dar nu mai târziu de 6 luni în cursul urmăririi penale,

respectiv 1 an în cursul judecării, dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii, dispunând, după caz menținerea, restrângerea sau extinderea măsurii dispuse, respectiv ridicarea măsurii dispuse, art. 250-250¹ aplicându-se în mod corespunzător.”

Modificările au în vedere și includerea costurilor de administrare și valorificare în categoria cheltuielilor judiciare, prin modificarea corespunzătoare a art. 272, alineatul (1) din Codul de procedură penală, care va avea următorul conținut:

„Art. 272 (1) Cheltuielile necesare pentru efectuarea actelor de procedură, administrarea probelor, conservarea mijloacelor materiale de probă, administrarea și, după caz, valorificarea în cursul procesului penal a bunurilor indisponibilizate, onorariile avocaților, precum și orice alte cheltuieli ocazionate de desfășurarea procesului penal se acoperă din sumele avansate de stat sau plătite de părți.”

Cheltuielile ocazionate de exercitarea atribuțiilor Agenției sunt suportate din bugetul instituției, conform art. 17 din Legea nr. 318/2015 pentru înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare a Bunurilor Indisponibilizate și pentru modificarea și completarea unor acte normative. Similar, deși nu sunt enumerate limitativ, cheltuielile de administrare sunt cele care derivă din calitatea de custode al ANABI, respectiv costuri de depozitare a bunurilor și costuri generate de necesitatea asigurării pazei și conservării bunului, ANABI derulând activități de administrare simplă, în sensul prevederilor Codului civil.

Necesitatea reglementării distincte în cadrul art. 272 din Codul de procedură penală a cheltuielilor ocazionate de exercitarea atribuțiilor ANABI este generată de existența unei practici neunitare la nivelul instanțelor și a unităților de parchet în această materie, fiind necesară o reglementare clară și neechivocă la nivelul codului.

CAPITOLUL VI - Dispoziții privind competența instanțelor de judecată

S-a apreciat că este oportună reglementarea prin proiect a unei competențe teritoriale mai limitate decât cea prevăzută de art. 36 și art. 41 din Codul de procedură penală pentru a asigura adecvat managementul timpului. Astfel, se propune ca instanțele competente din punct de vedere teritorial să judece în primă instanță cauzele de competența Parchetului European să fie Tribunalele București, Cluj, Iași și Timiș (în măsura în care competența după calitatea persoanei nu este dată prin lege în competența altor instanțe de judecată), circumscriptiile teritoriale ale acestor instanțe fiind stabilite în Anexa la lege. De asemenea, în ce privește judecata apelului, competența va reveni Curților de Apel București, Cluj, Iași, Timișoara, acestor instanțe revenindu-le, de asemenea, competența de a judeca în primă instanță cauzele în care, potrivit legii, competența după calitatea persoanei este dată

curților de apel. O astfel de prevedere va permite concentrarea cauzelor la patru instanțe, cu posibilități reale de gestionare a timpului, în condițiile în care ședințele de judecată nu se desfășoară potrivit unei specializări (cauze de corupție). În plus, în considerarea competenței personale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, proiectul prevede că aceștia îi revine competența de a judeca în primă instanță și în apel cauzele în care urmărirea penală a fost efectuată de către Parchetul European, iar competența sa de judecată este atrasă de calitatea persoanei.

Astfel, textul art. 19 din proiect are următorul conținut:

Art. 19 - (1) În cazul infracțiunilor cu privire la care urmărirea penală a fost efectuată de către Parchetul European, potrivit Regulamentului (UE) 2017/1.939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO) competența teritorială revine:

a) Tribunalelor București, Cluj, Iași și Timiș – în ceea ce privește judecata în primă instanță care nu este dată prin lege în competența după calitatea persoanei a altor instanțe de judecată;

b) Curților de Apel București, Cluj, Iași, Timișoara -în ceea ce privește judecarea apelurilor împotriva hotărârilor penale pronunțate în primă instanță de tribunalele prevăzute la lit. a) precum și în ceea ce privește judecata în primă instanță în cazul în care competența după calitatea persoanei este dată curților de apel.

c) Înaltei Curți de Casație și Justiție – în ceea ce privește judecata în primă instanță și în apel în cazul în care competența sa este atrasă de calitatea persoanei.

(2) Circumscripțiile teritoriale ale instanțelor de la alin. (1) lit. a) și b) sunt prevăzute în Anexa care face parte integrantă din prezenta lege.

CAPITOLUL VII - Dispoziții privind organele de aplicare a legii

Textele acestui capitol reglementează modul în care autoritățile de aplicare a legii semnalează cauze la Parchetul European.

Totodată, proiectul propune, prin art. 21 o reglementare expresă a înțelesului pe care legislația națională care guvernează activitatea organelor de aplicare a legii îl dă noțiunii de *procuror sau de organ de urmărire penală*, în sensul că orice referire la acestea se va considera a fi făcută și la procurorul european delegat, precum și, după caz, la procurorul european, dacă prin aceasta se asigură îndeplinirea competențelor ce le revin în temeiul Regulamentului EPPO.

CAPITOLUL VIII - Dispoziții de modificare și completare a unor legi speciale

În cadrul acestui capitol, se propune modificarea Ordonanței de urgență nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene

	<p>și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora. Astfel, intervenția legislativă este una minimă și vizează conformarea mecanismului instituțional și procedural din Ordonanța de Urgență nr. 66/2011 cu dispozițiile obligatorii ale Regulamentului EPPO.</p> <p>CAPITOLUL IX - Dispoziții finale și tranzitorii cuprinde două prevederi: una dedicată menționării situației cauzelor pendinte la momentul operaționalizării Parchetului European și una privind data intrării în vigoare a legii, fiind prevăzut un termen de 10 zile, pentru a permite tuturor organelor judiciare și administrative de aplicare a legii aprofundarea textelor înainte de aplicarea efectivă și relaționarea lor cu Parchetul European.</p>
--	--

3. Alte informații

Secțiunea a 3-a
Impactul socioeconomic al proiectului de act normativ

1. Impactul macroeconomic	Nu este cazul.
1 ¹ . Impactul asupra mediului concurențial și domeniului ajutoarelor de stat	Nu este cazul
2. Impactul asupra mediului afaceri	Nu este cazul
3. Impactul social	Nu este cazul
4. Impactul asupra mediului	Nu este cazul
5. Alte informații	

Secțiunea a 4-a
Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung (5 ani)

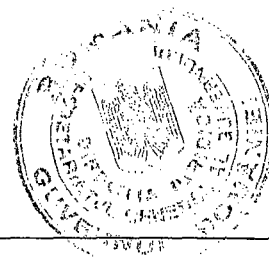
- mii lei -						
Indicatori	Anul curent	Următorii 4 ani				Media pe 5 ani
		3	4	5	6	
1	2	3	4	5	6	7
	2020	2021	2022	2023	2024	
1. Modificări ale veniturilor bugetare, plus/minus, din care:						
a) buget de stat, din acesta:						
(i) impozit pe profit						
(ii) impozit pe venit						
b) bugete locale:						
(i) impozit pe profit						
c) bugetul asigurărilor sociale de stat:						
(i) contribuții de asigurări						
2. Modificări ale cheltuielilor bugetare, plus/minus, din care:						
a) buget de stat, din acesta:						
(i) cheltuieli de personal						

(ii) bunuri și servicii						
(iii) active nefinanciare						
b) bugete locale						
(i) cheltuieli de personal						
(ii) bunuri și servicii						
c) bugetul asigurărilor sociale de stat:						
(i) cheltuieli de personal						
(ii) bunuri și servicii						
3. Impact financiar, plus/minus, din care:						
a) buget de stat						
(i) cheltuieli de personal						
(ii) bunuri și servicii						
(iii) active nefinanciare						
b) bugetele locale						
4. Propuneri pentru acoperirea creșterii cheltuielilor bugetare						
5. Propuneri pentru a compensa reducerea veniturilor bugetare						
6. Calcule detaliate privind fundamentarea modificărilor veniturilor și/sau cheltuielilor bugetare						
7 Alte informații	Promovarea prezentului proiect de act normativ nu generează impact financiar în bugetul aprobat Ministerului Public, finanțarea cheltuielilor necesare funcționării Structurii de sprijin a procurilor europeni delegați realizându-se prin redistribuiri de credite în cadrul ordonatorului principal de credite.					
Secțiunea a 5 –a						
Efectele proiectului de act normativ asupra legislației în vigoare						
1. Măsurile normative necesare pentru aplicarea prevederilor proiectului de act normativ: a) acte normative în vigoare ce vor fi modificate sau abrogate, ca urmare a intrării în vigoare a proiectului de act normativ; b) acte normative ce urmează a fi elaborate în implementării noilor dispoziții.	Proiectul de lege vizează modificarea și completarea următoarelor acte normative: -Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală; - Ordonanța de urgență nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora.					
1 ¹ . Compatibilitatea proiectului de act normativ cu legislația în domeniul achizițiilor publice	Nu este cazul					
2. Conformitatea proiectului de act normativ cu legislația	Proiectul de lege asigură aplicarea Regulamentului (UE) 2017/1.939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în					

comunitară în cazul proiectelor ce transpun prevederi comunitare	aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO)
3. Măsurile normative necesare aplicării directe a actelor normative comunitare	A se vedea supra.
4. Hotărâri ale Curții de Justiție a Uniunii Europene	Nu este cazul.
5. Alte acte normative și/sau documente internaționale din care decurg angajamente	Tratatul de aderare a României și Bulgariei la Uniunea Europeană; Tratatul privind Uniunea Europeană; Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene.
6. Alte informații	Nu este cazul.

Secțiunea a 6-a
Consultările efectuate în vederea elaborării proiectului de act normativ

1. Informații privind procesul de consultare cu organizații neguvernamentale, institute de cercetare și alte organisme implicate	Nu este cazul
2. Fundamentarea alegerii organizațiilor cu care a avut loc consultarea, precum și a modului în care activitatea acestor organizații este legată de obiectul proiectului de act normativ	Nu este cazul
3. Consultările organizate cu autoritățile administrației publice locale, în situația în care proiectul de act normativ are ca obiect activități ale acestor autorități, în condițiile Hotărârii Guvernului nr. 521/2005 privind procedura de consultare a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale la elaborarea proiectelor de acte normative	Nu este cazul
4. Consultările desfășurate în cadrul consiliilor interministeriale, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 750/2005 privind constituirea consiliilor interministeriale permanente	Nu este cazul.

<p>5. Informații privind avizarea de către:</p> <p>a) Consiliul Legislativ</p> <p>b) Consiliul Suprem de Apărare a Țării</p> <p>c) Consiliul Economic și Social</p> <p>d) Consiliul Concurenței</p> <p>e) Curtea de Conturi.</p>	<p>Proiectul de act normativ a fost avizat de Consiliul Legislativ prin avizul nr. 1072/2020.</p> <p>Proiectul de act normativ a fost avizat de Consiliul Superior al Magistraturii prin Hotărârea nr. 192/2020.</p>
--	--

Secțiunea a 7-a
Activități de informare publică privind elaborarea și implementarea proiectului de act normativ

<p>1. Informarea societății civile cu privire la necesitatea elaborării actului normativ</p>	<p>Proiectul de act normativ a fost elaborat cu respectarea prevederilor Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, republicată, urmând a fi publicat pe pagina de internet a Ministerului Justiției (www.just.ro) spre dezbatere publică.</p>
<p>2. Informarea societății civile cu privire la eventualul impact asupra mediului în urma implementării proiectului de act normativ, precum și efectele asupra sănătății și securității cetățenilor sau diversității biologice</p>	<p>Nu este cazul.</p>
<p>3. Alte informații</p>	<p>Nu este cazul</p>

Secțiunea a 8-a
Măsuri de implementare

<p>1. Măsurile de punere în aplicare a proiectului de act normativ de către autoritățile administrației publice centrale și/sau locale – înființarea unor noi organisme sau extinderea competențelor instituțiilor existente</p>	
<p>2. Alte informații</p>	<p>Nu au fost identificate</p>

Față de cele prezentate, a fost elaborat proiectul de Lege privind stabilirea unor măsuri pentru punerea în aplicare a Regulamentului (UE) 2017/1.939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO), pe care îl supunem Parlamentului spre adoptare, cu procedura de urgență prevăzută de art. 76 alin. (3) din Constituția României, republicată.

PRIM-MINISTRU

LUDOVIC ORBAN

